

Vid en ung Moders graf. *)

*M
Melaiide Chronrooth*

Der går en engel blek och tyst kring jordens dalar,
Hans blick, så kärleksfull, om frid och kärlek talar;
Väl fruktad någon gång, der fröjd och kärlek bo,
Han ger de sorgsna dock hugsvalelse och ro.

Han styr, från livvets storm, dem till den lugna stranden,
Och fläktar jordens stoft ifrån den fria anden;
Nyss förde han, vid englaskarans högtidsqväll,
En skön, en bläögd gäst till hemmet åter säll.

*) ANNA CAROLINA AF SCHULTÉN, född TÖRNQVIST den 28 December 1824, död den 25 December 1856.

I deras chor så känd då hennes stämma klingar,
Hon hörde alltid dit, fastän med gömda vingar,
En himlens pilgrim lik, hon gick i öknen här,
Men blott en liten tid — hon var ej hemma der.

Och därför ofta sken dess ursprung fram; — det rika,
Det varma hjertat, rent som troget gull tillika,
Och andens högre flygt, och ögats klara ljus
Förrådde ofta gästen från Allfaders hus.

J vilsne himlabarn, hvares blick här söker trägen
Det hem J saknen, men dit J förlorat vägen,
O glädjens att det heter: blott en liten tid!
När här J haden bäst, var det dock kamp och strid.

Och bäst J sucken under tvånget utaf banden,
De der, fast sköra, dock ha' makt att fångsla anden,
Då kommer oförtänt befriarn mången gång,
Och låter himlen upp, när jorden blir Er trång.

De älskade, som till de eftersökta landen
Fått före oss gå hem, de räcka oss då handen,
Förklarade och skönare än fordom, — men
Nog kännas de af oss på blicken än' igen.

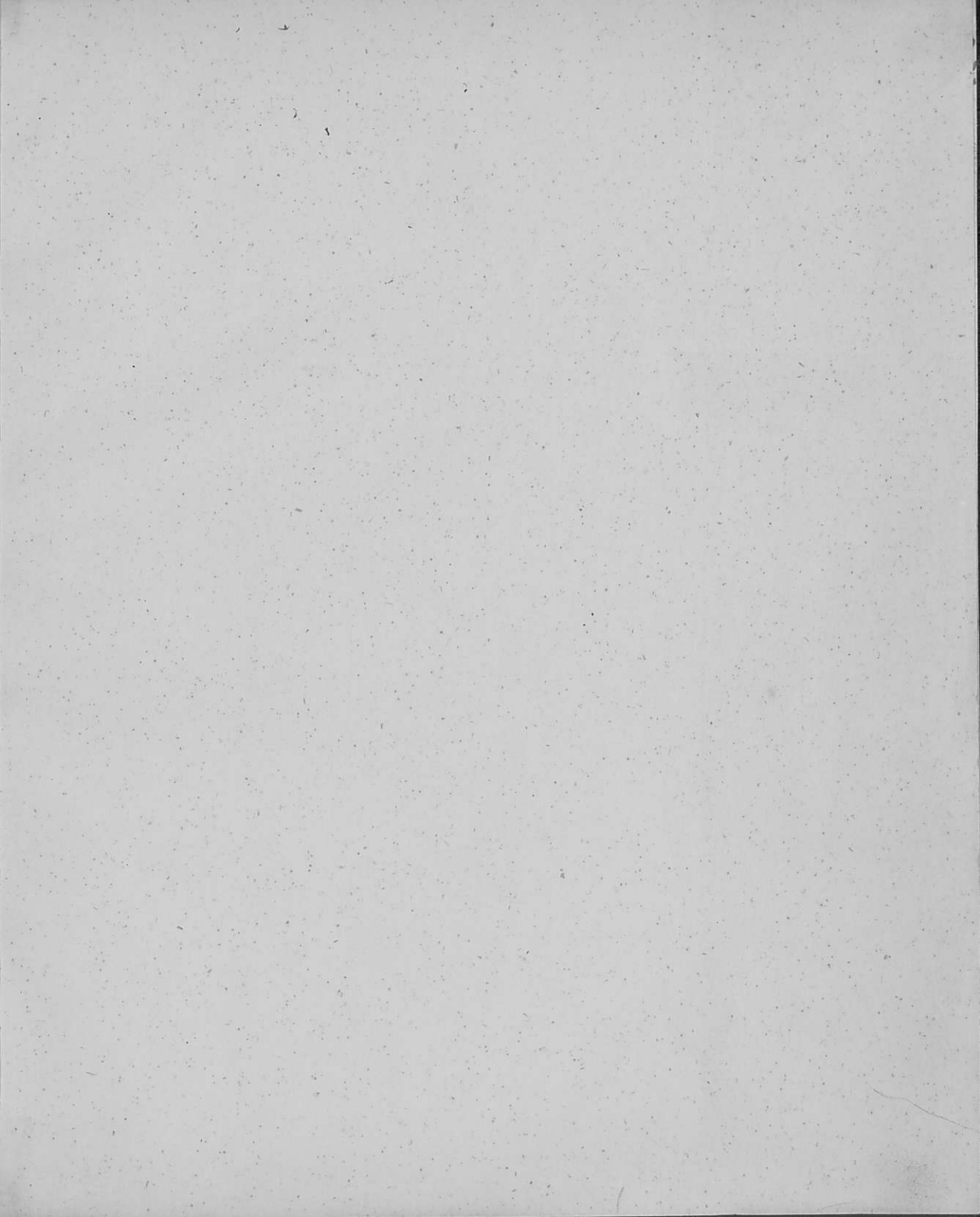
Du Moder, som med sorg nyss gaf åt jordens sköte
I förtid sköflade två blommor! Till Ditt möte
De ila jublande högt uti himlens blå,
Men nu som glada, strålande Cheruber två.

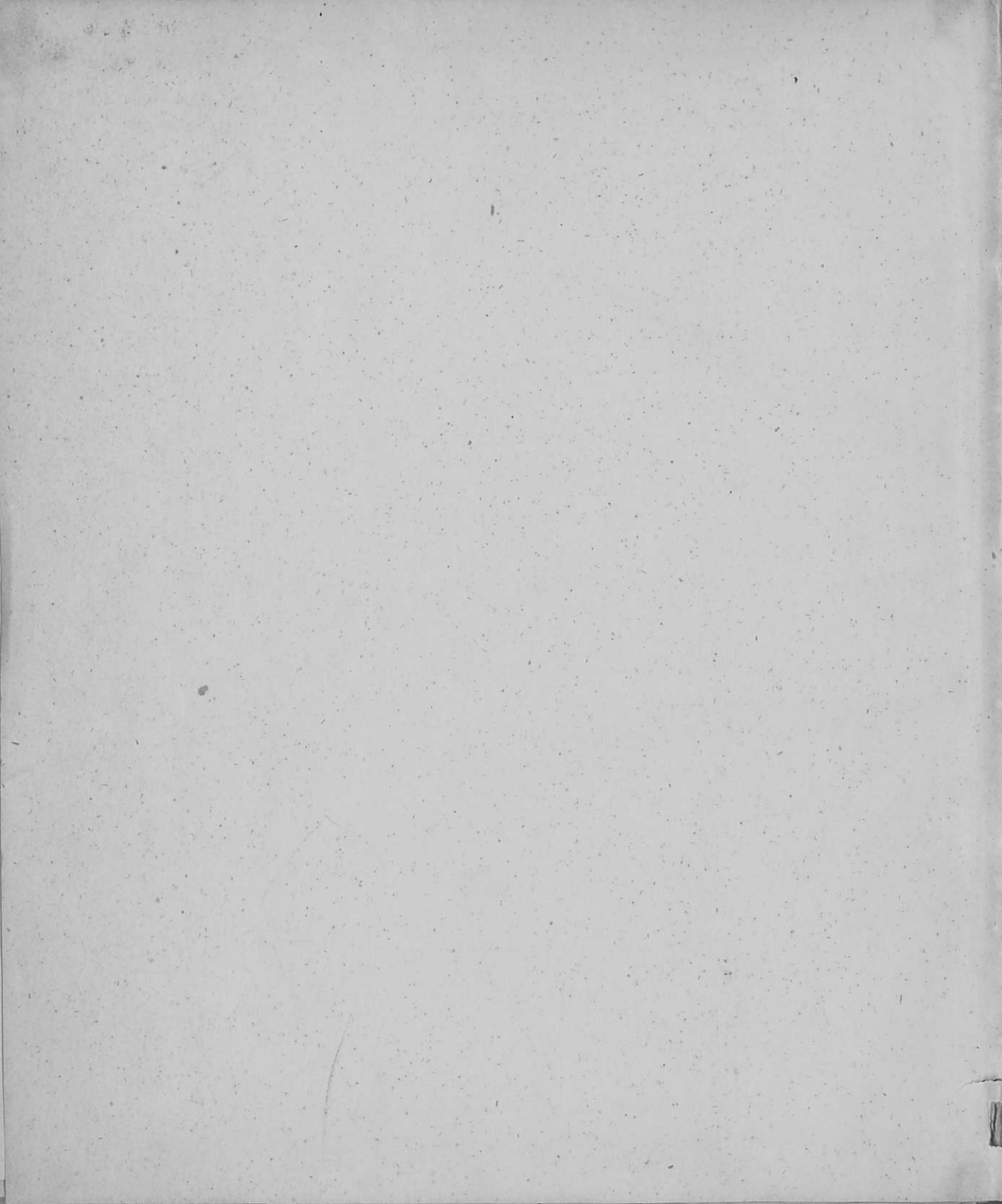
Uti Din famn, de flägta kärleksfullt i vinden,
Då flyr all sorg, då torka tårarne på kinden,
Då faller jordens slagg, likt dagg, igen till jord,
Och såsom harpotoner klinga dessa ord:

„Väl kännes djupt i modershjertat, som skall brista,
„De spädas gråt, men minns: *Den vännen* de ej mista,
„Hvars hägn ej nekas ens en fallen sparf; — och se!
„J små, — o ären J ej mycket mer än de!

„Och J, som finnen grafven stum och jorden öde,
„O söken ej den lefvande ibland de döde;
„Det, som var stoft, — och dock så skönt — är icke mer:
„Det är en engel nu, som vakar öfver Er!“

A — C.

~~311.VI.30-84~~

Rv. Henkilök. 2

~~L~~

Grafiska t. 1

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0277

MF n:o 36-57.59-63

=MF 4728-4754

+

